

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Kverulant.org o.p.s.**, IČ: 28925165
sídlem Pražská 1148, 102 00 Praha 10
zastoupený Mgr. Danielem Schmiedem, advokátem
sídlem Vinohradská 34/30, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 5, 118 12 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 23. 9. 2020 č. j. MSMT-33546/2020-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž ministr školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „ministr“) potvrdil rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „povinný subjekt“) ze dne 29. 7. 2020 č. j. MSMT-26077/2020-4. Tímto rozhodnutím povinný subjekt odmítl žádost žadatele (nyní žalobce) ze dne 15. 6. 2020 o informace požadované pod bodem 2. žádosti podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) [výrok I.] a požadované pod bodem 4. žádosti podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a odst. 1 InfZ [výrok II.] Informace požadované žalobcem soud uvádí pod bodem 3. tohoto rozsudku.
2. Ze správního spisu v dané věci vyplývají následující podstatné skutečnosti.
3. Dne 15. 6. 2020 povinnému subjektu byla doručena žádost o informace. Žadatel v ní tvrdí,

že je obecně prospěšnou společností, která se zaměřuje na veřejné zájmy v oblasti hospodaření s veřejnými statky a dohlíží nad dodržováním hospodárných principů při správě státu a územních samospráv. Žádá proto o informace o dotacích v programech státní podpory práce s dětmi a mládeží pro nestátní neziskové organizace v návaznosti na informace povinného subjektu publikované v lednu 2020, že k podpoře je navrženo 95 projektů v celkové částce 243 596 276 Kč. Proto žádá o informace:

„1. Kdo získal nebo získá za rok 2020 dotaci v jednotlivých programech? Uveďte jmenný seznam a příslušnou částku.

2. Žádáme kopii všech grantových žádostí, které byly v roce 2020 úspěšné.

3. Žádáme kopii všech kladných rozhodnutí o přidělení dotace v roce 2020.

4. Kdo rozhoduje o udělení dotace, tedy kdo je jmenovitě v komisi? Kdo tuto komisi vybírá.

5. Podle jakého klíče bylo provedeno rozdělení do čtyř skupin pro rok 2020?

6. Kdo a jak toto rozdělení pro rok 2020 provedl?

7. Jaká jsou kritéria hodnocení pro jednotlivé skupiny?

8. Kdo získal za rok 2019 dotaci v jednotlivých programech? Uveďte jmenný seznam, stručnou anotaci grantové žádosti a příslušnou částku.

9. Kdo získal za rok 2018 dotaci v jednotlivých programech? Uveďte jmenný seznam, stručnou anotaci grantové žádosti a příslušnou částku.

10. Kdo získal za rok 2017 dotaci v jednotlivých programech? Uveďte jmenný seznam, stručnou anotaci grantové žádosti a příslušnou částku.

11. Kdo získal za rok 2016 dotaci v jednotlivých programech? Uveďte jmenný seznam, stručnou anotaci grantové žádosti a příslušnou částku.“

4. Dne 29. 7. 2020 povinný subjekt přípisem (č. j. MSMT-26077/2020-5) vyhověl žádosti žadatele pod body 1., 3., 5. až 11.

5. Dne 29. 7. 2020 povinný subjekt v rozhodnutí (č. j. MSMT-26077/2020-4) odmítl pod výrokem I. žádost v bodě 2. podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, a pod výrokem II. žádost v bodě 4. podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a odst. 1 InfZ. V odůvodnění k žádosti pod bodem 2. (*žádáme kopii všech grantových žádostí, které byly v roce 2020 úspěšné*), uvedl, že žadatel se domáhá dokumentů, které se vztahují ke správnímu řízení o poskytnutí dotace podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZRP“). Tyto dokumenty vytvořili žadatelé o dotace, resp. příjemci dotace, jako třetí osoby. Tyto dokumenty, které následně byly předány povinnému subjektu, vznikly bez použití veřejných prostředků. Žádný právní předpis nestanoví povinnost třetí osobě tyto dokumenty povinnému subjektu předložit. Jelikož povinný subjekt nemá souhlas s poskytnutím těchto dokumentů podle InfZ, je třeba na tento požadavek aplikovat výlukou § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Dále uvedl, že dotační řízení jako správní řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“) je ovládáno zásadou neveřejnosti. Právo nahlížet do spisu ve správním řízení mají pouze účastníci řízení a jejich zástupci (viz § 38 odst. 1 správního řádu). Jiné osoby mají přístup ke spisu značně omezený. Správní orgán může těmto jiným osobám umožnit do spisu nahlédnout pouze na základě žádosti, v níž prokážou svůj právní zájem nebo vážný důvod k nahlédnutí do spisu. Současně tím nesmí být dotčeno právo některého z účastníků, dalších dotčených osob anebo veřejný zájem (§ 38 odst. 2 správního řádu). K umožnění nahlédnout do spisu správního řízení nepostačuje, aby tzv. jiné osoby pouze tvrdily, že jim svědčí právní zájem nebo vážný důvod, tyto skutečnosti musí správnímu orgánu také prokázat. Žadatel se domáhá informací prostřednictvím žádosti o informace podle InfZ, v ní právní zájem na znalosti dotčených informací ani netvrdí. K žádosti pod bodem 4. (*kdo rozhoduje o udělení dotace, tedy kdo je jmenovitě v komisi? Kdo tuto komisi vybírá*) povinný subjekt uvedl, že o poskytnutí dotace rozhoduje žalovaný. Komise jsou pomocné odborné orgány

vytvořené *ad hoc* ministrem nebo náměstkem příslušné sekce. Nejsou upraveny právními předpisy a nerozhodují závazně o právech či povinnostech žadatelů. S ohledem na postavení komisí nelze na její členy nahlížet jako na veřejně činné osoby, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy, jelikož o rozkladech závazně nerozhodují (o rozkladech rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu). Členové komisí nespádají do výčtu osob podle § 8a odst. 2 InfZ, o nichž by povinný subjekt zpravidla musel poskytnout osobní údaje vypovídající o veřejné nebo úřední činnosti nebo o funkčním či pracovním zařazení. V daném případě tak dochází ke střetu práva žadatele na informace s právem dotčených osob na ochranu soukromí (do níž spadá i ochrana osobních údajů), což jsou práva chráněná Listinou základních práv a svobod. Za užití testu proporcionality porovnal individuální zájmy žadatele a obecný zájem na kontrole činnosti povinného subjektu. V prvním kroku testu proporcionality (kroku vhodnosti) uvedl povinný subjekt, že v případě poskytnutí seznamu jmen a příjmení členů komisí by naplnil právo žadatele na informace a došlo by tudíž k dosažení sledovaného cíle. Ve druhém kroku testu proporcionality (kroku potřebnosti) povinný subjekt shledal, že stejného či obdobného sledovaného cíle žadatel nedosáhne jiným způsobem, který by byl k právu na soukromí a na ochranu osobních údajů šetrnější, jelikož požaduje osobní údaje členů komise, které se nikde nezveřejňují. Ve třetím kroku testu proporcionality dále povinný subjekt posuzoval, které ze základních práv je nutné v daném případě s ohledem na jeho závažnost upřednostnit. Za významný faktor považuje intenzitu zájmu žadatele na znalosti informace. V žádosti o informace žadatel neuvedl, z jakých důvodů informace žádá. Jelikož zdůvodnění žádosti o informace současně nepatří mezi povinnou náležitost žádosti, nebyly splněny předpoklady, aby povinný subjekt vyzýval žadatele k jejímu doplnění. Je proto třeba vyjít z toho, zda na poskytnutí osobních údajů členů komisí je obecně silný veřejný zájem. Povinný subjekt dospěl k závěru, že nikoliv. Členové komisí, byť se spolupodíleli na hodnocení dotačních žádostí, o jednotlivých žádostech rozhodovalo ministerstvo. Z hlediska kontroly nakládání s veřejnými prostředky je podstatné, v jaké výši a z jakých důvodů byly určité subjekty ze strany ministerstva podpořeny dotací, k tomu však není nezbytně nutné, aby veřejnost znala veškeré související informace. Podle povinného subjektu je třeba jména a příjmení členů komisí jako osobní údaje chránit, jelikož členové komisí byli vybráni jako nezávislé a odborné osoby, v komisích jsou i opakovaně. V případě odhalení jejich identity by hrozilo, že by na ně mohl být vyvíjen nátlak, což s sebou nese i riziko vměšování do jejich osobního a soukromého života. Tato obava plyne z toho, že závěry komisí sice nejsou pro povinný subjekt formálně právně závazné, nejsou ale bezvýznamné. Na dotace v dotačních programech jsou každoročně vyčleněny významné finanční prostředky ze státního rozpočtu a zahrnutí komisí do procesu hodnocení má za cíl přispět k jeho racionalizaci. Výše prostředků, které povinný subjekt rozděluje v jednotlivých dotačních programech, zvyšuje obavu, že by mohlo v případě poskytnutí požadovaných informací dojít i k vydírání či šikaně členů komisí. Tím by mohlo dojít k ochromení procesu hodnocení (budoucích) dotačních žádostí, či by pravděpodobně nebylo možné najít dostatek jiných nezávislých odborníků, kteří by se mohli a byli ochotni se členy komisí stát. V daném případě tak nevyšly najevo žádné skutečnosti, pro které by bylo nutné upřednostnit právo žadatele na informace. S ohledem na zájem na ochraně osobních údajů a soukromí členů komisí, a tedy zájem na zachování nestrannosti a nezávislosti hodnocení dotačních žádostí, musí v daném případě právo žadatele na informace ustoupit.

6. Proti tomuto rozhodnutí žadatel podal rozklad, o kterém rozhodl ministr napadeným rozhodnutím.
7. Napadeným rozhodnutím (ze dne 23. 9. 2020 č. j. MSMT-33546/2020-3) ministr potvrdil rozhodnutí povinného subjektu. Ztotožnil se s jeho odůvodněním a uvedl, že povinný subjekt akcentoval, kdo byl autorem požadované informace. Takový postup nepovažuje za formalistický. Ust. § 11 odst. 2 písm. a) InfZ ukládá povinnému subjektu neposkytnout

informaci, pokud jsou kumulativně splněny tři podmínky, přičemž „původce“ informace je jen jednou z nich, i dvě zbylé podmínky shledal za naplněné. Nelze opomenout, že dotační řízení představuje správní řízení ve smyslu správního řádu, přičemž jednou ze zásad správního řízení je jeho neveřejnost. Povinný subjekt proto nepochybil, když informaci požadovanou pod bodem 2. žádosti odmítl poskytnout podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. V daném případě povinný subjekt přiléhavě interpretoval skutkové okolnosti jako střet práva na informace s právem na ochranu soukromí fyzických osob, coby základních práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Rozhodným východiskem pro posuzování konfliktu těchto dvou práv se stal nálezný Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/16, o který se povinný subjekt při posuzování žádosti opřel. S jeho postupem se ministr ztotožňuje. K otázce, které základní právo je s ohledem na skutkové okolnosti třeba upřednostnit, dovodil povinný subjekt, že se jedná o stěžejní krok testu proporcionality. Upřednostnil právo na ochranu soukromí s odůvodněním, že komise jsou poradní odborné orgány vytvářené *ad hoc* ministrem či náměstkem sekce. Jejich zřízení neukládá ministerstvu žádný právní předpis. Je zcela na vůli ministerstva, zda je zřídí. Komise nerozhodují o právech a povinnostech adresátů veřejné správy. Proto nelze na jejich členy pohlížet jako na veřejně činné osoby, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy. Přestože komise nejsou zřizovány na základě právních předpisů a nejsou nadány žádnou rozhodovací pravomocí, je zde vysoké riziko, že by jejich členové mohli být vystaveni nátlaku či zásahům do svého osobního života. V dotačních programech jsou rozdělovány značné finanční prostředky; kdokoli je proto s dotačními programy spojen, je vystaven zvýšenému riziku nátlaku či zásahů do svého soukromí. U členů komisí je zájem, aby se jako odborně způsobilé osoby účastnili zasedání i opakovaně. To je prakticky nemožné, pokud si předem budou vědomi, že jejich soukromí bude požívat snížené ochrany. Žadatel uvádí, že jeho cílem je zejména kontrola nakládání s veřejnými prostředky. Z hlediska kontroly nakládání s veřejnými prostředky je klíčové, z jakého důvodu a v jaké výši byly určité subjekty ze strany ministerstva podpořeny dotací (tyto informace byly žadateli poskytnuty). K provedení efektivní kontroly zákonnosti a správnosti dotačního procesu není ze strany veřejnosti nezbytně nutné znát jména členů hodnotících komisí. Ministr proto nepovažuje argumenty žadatele stran znemožnění kontroly nakládání s veřejnými prostředky v dotačních programech za důvodné. V případě upřednostnění práva na informace by bylo citelně zasaženo do práva na ochranu soukromí. Jelikož právní předpis neukládá ministerstvu hodnotící komise zřizovat, není jejich činnost regulována žádným právním předpisem. Z logiky věci není možné zpochybňovat, zda měly dostatečný počet členů či zda její členové disponovali odpovídající kvalifikací. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 10. 2012 č. j. 6 A 146/2012-103 dovodil, že jelikož jsou rozkladové komise pouze poradními orgány ministra a závazně nerozhodují o právech a povinnostech, nelze na jejich členy pohlížet jako na úřední osoby příslušného správního úřadu, které ve věci jednají a rozhodují. Ministr nezvažuje legitimitu kontroly veřejné správy, nelze ji však akcentovat jednostranně, je třeba ji vykonávat v kontextu ostatních práv zaručených Listinou základních práv a svobod. Ministr neshledal vadnou ani analogii mezi rozkladovými komisemi a hodnotícími komisemi. V obou případech se jedná o poradní orgány, které nedisponují rozhodovací pravomocí. Hodnotící komise jsou jako poradní orgány zřizované *ad hoc* ministrem či náměstkem příslušné sekce, činnost rozkladových komisí je zakotvena v zákoně. S ohledem na tyto skutečnosti je legitimní aplikace právního argumentu *a maiori ad minus*. Pokud uvedené se vztahuje na rozkladové komise upravené v zákoně, obdobně platí o hodnotících komisích, které nejsou zřizovány na základě žádného právního předpisu. V případě členů hodnotících komisí se proto nejedná o veřejně činné osoby ve smyslu § 8a odst. 2 InfZ. Povinný subjekt proto nepochybil, pokud nepostupoval podle § 8a odst. 2 InfZ a v souladu s nálezem provedl test proporcionality. Na jeho základě shledal, že v případě členů hodnotících komisí je třeba upřednostnit právo na ochranu soukromí před

právem na informace. Ministr v rozhodnutí povinného subjektu žádnou nepřezkoumatelnost neshledal.

8. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí podanou žalobou.
9. *Napříč žalobou* žalobce odkazuje na obsah rozkladové argumentace, že jeho právní argumentace nebyla v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádána. Dále namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož ministr v něm aproboval rozhodnutí povinného subjektu, které též považuje za nezákonné a k důvodům nezákonnosti odkazuje na rozklad. Poukazuje na to, že ministr se nedostatečně vypořádal s argumentací žalobce k obsahu úspěšných žádostí o dotace a odkazuje na body 8. až 10. rozkladu. Jelikož se obsah žádosti žadatele o veřejné prostředky okamžikem jejího podání povinnému subjektu stal součástí správního spisu, která je předmětem posuzování, hodnocení i rozhodování, a výsledkem úspěšné žádosti je poskytnutí veřejných prostředků, podle žalobce se jedná v širším smyslu o informaci vzniklou s použitím veřejných prostředků podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Informaci nelze získat přímo od žadatelů, ale pouze od příslušného správního orgánu, jako zpracovatele při výkonu veřejné moci. Podle žalobce ministr v napadeném rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu opakovaně odkazuje na rozhodnutí povinného subjektu, aniž by vlastní úvahou vypořádal argumenty žalobce ke složení příslušné komise spolurozhodující o dotacích. Žalobce konstatuje, že ministr nezodpověděl část otázky požadované pod bodem 4., a to, kdo jednotlivé členy do hodnotící komise vybírá. Námitku žalobce uplatnil v bodu 18. rozkladu. Jelikož námitku ministr opomenul a v napadeném rozhodnutí absentuje k ní argumentace, je napadené rozhodnutí přinejmenším v této části nepřezkoumatelné. Žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 1/2011, v němž tamní soud k otázce, zda účastník správního řízení má právo znát složení rozkladové komise podílející se na rozhodnutí jeho věci, konstatoval, že „i osoby, které připravují návrh na rozhodnutí o rozkladu, se tím bezprostředně podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu.“ Podle zmínovaného rozsudku správní orgán je povinen účastníku řízení na jeho žádost takový údaj o složení rozkladové komise podle § 15 odst. 4 správního řádu poskytnout. Podle žalobce je třeba analogicky tento názor vztáhnout i na režim InfZ a na členy hodnotící komise je třeba nahlížet jako na úřední osoby podílející se na výkonu pravomoci správního orgánu. Informace o složení hodnotící komise nespadá pod žádné z omezení podle InfZ a měla být žalobci poskytnuta. Hodnotící komise jako celek z hlediska způsobu svého ustavení nezahrnuje ani nepředpokládá jakýkoli soukromoprávní prvek či úkon. Proto soukromoprávní ochrana členů hodnotící komise nemůže být upřednostněna před zájmy jednotlivce, resp. celé společnosti, na kontrole nakládání s veřejnými prostředky.
10. *Žalovaný* v písemném vyjádření k žalobě navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Nesouhlasí, že rozhodnutí ministra je nepřezkoumatelné. Ministr se ztotožnil s argumentací povinného subjektu, která se tak stala integrální součástí jeho argumentace. Není povinností ministra uvádět originální argumentaci, jestliže je argumentace povinného subjektu správná a ministr se s ní ztotožňuje. Současně ministr mechanicky neopakoval argumentaci povinného subjektu, nýbrž ji přiměřeně hodnotil, rozvíjel a doplnil. Nesouhlasí, že by se ministr nedostatečně vypořádal s argumentací žalobce pod body 8. a 10. rozkladu a odkázal na body 11. a 12. napadeného rozhodnutí. Byť rozhodnutí povinného subjektu neobsahovalo explicitní odpověď na bod 4. žádosti, tak v bodě 14. napadeného rozhodnutí je uvedeno, že odborné komise jsou vytvořené ad hoc ministrem či náměstkem sekce, proto ani v této části netrpí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalovaný se s argumentací rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 1/2011 neztotožňuje, v daném případě žalobce není účastníkem dotačních řízení. Hodnotící komise nejsou zakotveny v zákoně ani nejsou regulovány právními předpisy. Jelikož ochrana soukromí i právo na informace podléhají ochraně základních práv a svobod, pak v rámci testu proporcionality, který učinil, převáží právo na ochranu soukromí. Efektivní kontrolu nakládání s veřejnými prostředky lze provést i bez znalosti

jmen členů hodnotících komisí.

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, žalobce i žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.), proto s takovým postupem souhlasili konkludentně.
12. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud shledal, že žalobě vyhovět nelze.
13. Nejprve žalobce napříč žalobou odkazuje na obsah rozkladové argumentace s tím, že jeho právní argumentace nebyla v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádána.
14. K takto koncipované námitce soud uvádí, že za žalobní bod tak nelze považovat odkaz žalobce na obsah jiného podání, v daném případě na rozklad. Tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz četná judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky např. ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3 As 121/2013-40). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě odkazu žalobce na jinou písemnost podpůrné argumenty pro žalobu dohledávat. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.
15. Obecné námitky lze proto jen obecně vypořádat. V daném případě se neztotožnil soud se žalobcem, že by argumentace obsažená v rozkladu v napadeném rozhodnutí nebyla dostatečně vypořádána. Ministr na str. 3 až 7 napadeného rozhodnutí se věnoval odůvodnění, v něm se věnoval i námitkám žalobce, které v rozkladu uplatnil. Takové vypořádání soud shledává za dostatečné.
16. Dále žalobce napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, jelikož v něm ministr aproboval úvahy rozhodnutí povinného subjektu, proto k důvodům nezákonnosti odkazuje na rozklad.
17. K námitce poukazu žalobce na rozklad soud odkazuje na shora vyjádřený odstavec o dispoziční zásadě. Soud žádné důvody nezákonnosti v napadeném rozhodnutí neshledal.
18. K výtce, že ministr se ztotožnil s rozhodnutím povinného subjektu, soud uvádí, že v daném případě rozkladový orgán se ztotožnil s argumentací správního orgánu prvního stupně, kterou rozvinul k jednotlivým námitkám žalobce uplatněným v rozkladu. Pokud by se rozkladový orgán neztotožnil s povinným subjektem, pak by zřejmě bylo překvapivé, jestliže by výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu ministr potvrdil a zamítl rozklad žalobce. V projednávané věci soud konstatuje, že ministr na str. 1 a 2 napadeného rozhodnutí uvedl obsah předchozího řízení, na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí uvedl námitky žalobce uplatněné v rozkladu a vlastnímu odůvodnění se věnoval na str. 3 až 7 napadeného rozhodnutí. V takovémto postupu ministra soud nezákonnost neshledal.
19. Dále žalobce tvrdí, že ministr se nedostatečně vypořádal s argumentací žalobce k obsahu úspěšných žádostí o dotace a odkazuje na body 8. až 10. rozkladu. K odkazu žalobce na tyto body rozkladu soud již zmínil shora, že za žalobní bod nelze považovat odkaz žalobce na obsah rozkladu. Lze doplnit, že soud nemůže předjímat, jaké námitky měl žalobce konkrétně na mysli. Pokud by soud sám vypořádal žalobcovy námitky uplatněné v rozkladu pod body 8. až 10., porušil by dispoziční zásadu ve vztahu k žalovanému a sám by se tím dopustil nezákonnosti.

20. K obecné námitce nedostatečné argumentace stran požadavku žalobce, který požadoval kopie všech grantových žádostí, které byly v roce 2020 úspěšné, lze uvést následující.
21. Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ v rozhodném znění *povinný subjekt informací neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí,...*
22. Citované ustanovení zakotvuje jako obligatorní důvod neposkytnutí informací případ, kdy jsou současně splněny tyto tři podmínky: a) informace vznikla bez použití veřejných prostředků, b) informace byla povinnému subjektu předána osobou, která nemá povinnost tuto informaci předat, c) osoba, která povinnému subjektu informaci předala, nedala k jejímu zveřejnění souhlas.
23. V daném případě žalobce požadoval pod bodem 2. *kopie všech grantových žádostí, které byly v roce 2020 úspěšné*. Soud se proto zabýval otázkou, zda požadavek žalobce na získání obsahu všech grantových žádostí, které byly v roce 2020 úspěšné, splňují citovanou definici.
24. Pojem veřejné prostředky ve smyslu první podmínky podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ je třeba interpretovat ve smyslu zákona o finanční kontrole (viz komentář k § 8b InfZ).
25. Podle § 8b odst. 1 InfZ v rozhodném znění *povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky*.
26. Podle § 8b odst. 3 InfZ v rozhodném znění *základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků*.
27. V daném případě ale žalobce (pod bodem 2. žádosti) nepožadoval informace uvedené ve výše citovaném ustanovení, nýbrž požadoval *kopie grantových žádostí*. Soud shledal, že požadované kopie grantových žádostí nejsou totožné s informací týkající se *jména, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků*, jak má na mysli § 8b odst. 3 InfZ. K tomu nelze opomenout, že žalobce požadoval pod bodem 1. informaci: „Kdo získal nebo získá za rok 2020 dotaci v jednotlivých programech? Uveďte jmenný seznam a příslušnou částku.“ Tuto otázku pod povinný subjekt žalobci zodpověděl, opak nikdo z účastníků nesporně. Tuto podmínku § 11 odst. 2 písm. a) InfZ soud shledal za naplněnou.
28. Má-li osoba, která poskytla informace povinnému subjektu, povinnost tomuto subjektu informace předat, pak je lze podle InfZ poskytnout i žadatelům o informaci. Povinnost předat informaci může stanovit přímo zákon nebo rozhodnutí přijaté na základě zákona. Typickým příkladem informací, které osoby nejsou povinny orgánům předávat, jsou *žádosti* (jedná se o návrhové řízení, nikoli o řízení z moci úřední). Taková žádost může obsahovat i jednotlivé přílohy, které by nebyly poskytnuty žalovanému, pokud by žadatelé o dotaci byli srozuměni s tím, že obsah přílohy lze i zveřejnit podle InfZ. V daném případě informace byla povinnému subjektu předána osobou, která neměla povinnost informaci povinnému subjektu předat. Další podmínkou (možností, zákonnou eventualitou) pro neposkytnutí informace je skutečnost, že osoba, která předala informaci povinnému subjektu, neudělila souhlas s jejím poskytnutím veřejnosti. V daném případě spis neobsahuje žádné informace, z nichž by bylo možno dovodit souhlas s poskytnutím informací (žádostí s přílohami) od osob, které byly úspěšné v žádostech.

29. Dle soudu není přijatelné, aby kopie grantových žádostí byla žalobci, resp. veřejnosti, poskytnuta k dispozici. Žádosti jednotlivých žadatelů obsahují informace pro konkrétní účel, a jsou určeny výlučně pro konkrétní subjekt, v daném případě pro žalovaného. Mohou obsahovat informace, které se dotýkají osobnostních práv jejich nositelů ve vztahu k důvodům, proč o grant žádají. Informace nebyly sděleny (či doloženy) žalovanému, aby jejich obsah jako povinný subjekt poskytl veřejnosti podle InfZ. Lze i předpokládat, že pokud by žadatelé byli předem srozuměni s tím, že informace ze žádostí může žalovaný volně zveřejnit, pak by žádosti přestali podávat. Účel by se míjel s prostředky. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že se obsah žádosti žadatele o veřejné prostředky okamžikem jejího podání povinnému subjektu stal součástí správního spisu (která je předmětem posuzování, hodnocení i rozhodování), potažmo, že výsledkem úspěšné žádosti je poskytnutí veřejných prostředků, a proto se jedná v širším smyslu o informaci vzniklou s použitím veřejných prostředků podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Soud dále konstatuje, že informace o žadatelích ve smyslu § 8b odst. 3 InfZ byla žalobci poskytnuta, proto odkazuje na odůvodnění rozhodnutí povinného orgánu na bod 9., kde se uvádí, že se správním spisem může nakládat, resp. mít do něj přístup jen účastník řízení, kterým však žalobce v případě dotačních řízení žadatelů není. I když žalobce je obecně prospěšnou společností, nelze mu obsah jednotlivých správních spisů, v nichž se žádosti nacházejí, poskytnout. Lze dodat, že žalobce ani jako tzv. hlídací pes nedoložil, že jeho zájem na požadované informaci je zájmem přednostním Nad ochranou zájmů jednotlivých žadatelů.
30. Dále žalobce poukazuje na to, že ministr v napadeném rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu opakovaně odkazuje na rozhodnutí povinného subjektu, aniž by vlastní úvahou vypořádal argumenty žalobce ke složení příslušné komise spolurozhodující o dotacích.
31. S uvedenou námitkou se soud neztotožnil. Podle soudu napadené rozhodnutí nevybočuje z mantinelů ust. § 68 odst. 3 správního řádu, které se týká rozhodnutí prvostupňového orgánu (*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají*). V dané věci ministr postupoval podle § 90 odst. 5 věta první správního řádu (*neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí*). Jak již bylo uvedeno shora, podle soudu napadené rozhodnutí v soudním přezkumu ob stojí, neboť obsahuje předchozí průběh řízení [viz body (1) až (4)], námitky žalobce uplatněné v rozkladu [viz body (5) až (9)], i vypořádání se s nimi [viz body (10) až (21)], což soud považuje za dostačující způsob vypořádání věci.
32. S tvrzením žalobce, že ministr nezodpověděl žalobci část otázky požadované pod bodem 4., a to, kdo jednotlivé členy do hodnotící komise vybírá, se soud rovněž neztotožnil. Otázka žalobce pod bodem „4.“ zněla: „4. Kdo rozhoduje o udělení dotace, tedy kdo je jmenovitě v komisi? Kdo tuto komisi vybírá.“ Žalobce podle této informace nepožadoval žádné informace týkající se tzv. „hodnotící“ komise.
33. Povinný subjekt pod bodem 17. rozhodnutí uvedl, že: „[17] O poskytnutí

dotace rozhoduje ministerstvo. Komise slouží jako pomocné odborné orgány vytvořené ad hoc ministrem nebo náměstkem příslušné sekce. Tyto komise nejsou upraveny právními předpisy a nerozhodovaly závazně o právech či povinnostech žadatelů. S ohledem na postavení komisí nelze na její jednotlivé členy nahlížet jako na veřejně činné osoby, funkcionáře nebo zaměstnance veřejné správy. Na podporu tohoto závěru lze uvést, že podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 6 A 146/2012-103, není důvod pohlížet jako na veřejně činné osoby, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy ani na členy rozkladové komise, jelikož ti o rozkladech závazně nerozhodují (o rozkladech rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu). Přitom rozkladová komise je orgánem, jehož činnost je zakotvena v zákoně (v § 152 odst. 3 správního řádu). Tím spíše pak není možné pohlížet jako na veřejně činné osoby, funkcionáře nebo zaměstnance veřejné správy na členy hodnoticích komisí, které byly vytvořeny ad hoc ministrem nebo náměstkem příslušné sekce jako pomocné orgány ministerstva. Vzhledem k výše uvedenému členové hodnoticích komisí nespadají do výčtu osob uvedených v § 8a odst. 2 InfZ, o nichž by ministerstvo zpravidla muselo poskytnout osobní údaje vypovídající o veřejné nebo úřední činnosti nebo o funkčním nebo pracovním zařazení.“ (podtrhl soud, pozn. soudu).

34. Ministr pod bodem 14. napadeného rozhodnutí uvedl, že: „[14] Z napadeného rozhodnutí (body 17 a 27) lze vyčíst, že ministerstvo opřelo upřednostnění práva na ochranu soukromí o následující důvody. Odborné komise jsou poradní odborné orgány vytvářené ad hoc ministrem či náměstkem sekce. Jejich zřízení neukládá ministerstvu žádný právní předpis. Je zcela na vůli ministerstva, zda je zřídí. Hodnoticí komise nerozhodují o právech a povinnostech adresátů veřejné správy. S ohledem na tyto skutečnosti, jak správně dovozuje ministerstvo, nelze na členy hodnoticích komisí pohlížet jako na veřejně činné osoby, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy (k tomu viz níže). Ač hodnoticí komise nejsou zřizovány na základě právních předpisů a nejsou nadány žádnou rozhodovací pravomocí, je zde vysoké riziko, že by jejich členové mohli být vystaveni nátlaku či zásahům do svého osobního života, neboť jsou součástí dotačních řízení v širším smyslu. Jak správně argumentuje ministerstvo v bodě (27) napadeného rozhodnutí, v dotačních programech jsou rozdělovány značné finanční prostředky; kdokoliv je tedy s těmito dotačními programy spojen, je vystaven zvýšenému riziku nátlaku či zásahů do svého soukromí. Navíc u členů hodnoticích komisí je zájem, aby se jako odborně způsobilé osoby účastnili zasedání i opakovaně, což je prakticky nemožné zajistit v případech, kdy tyto osoby si již předem budou vědomy, že jejich soukromí bude požívat velmi snížené ochrany.“ (podtrhl soud, pozn. soudu).

35. V daném případě se nelze proto ztotožnit se žalobcem, že by ministr opomenul námitku žalobci vypořádat, a proto by z uvedeného důvodu mělo být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. V daném případě rovněž i povinný subjekt na druhou část čtvrté otázky žalobci odpověděl.

36. K poukazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 1/2011 soud uvádí, že pro předmětnou věc není relevantní. Právo účastníka řízení znát členy rozkladové komise, kteří v jeho tamní věci meritorně rozhodli, nelze položit na roveň právu žalobce na informace podle InfZ, což v posuzovaném případě značí znát jména členů komisí vytvořených ad hoc ministrem nebo náměstkem příslušné sekce. Postavení takové komise není upraveno v zákoně, jedná se tedy jen o individuálně zřízené poradní orgány. Soud se shoduje s povinným subjektem i s ministrem, že ad hoc ustavené komise nerozhodují o právech a povinnostech adresátů veřejné správy (rozhoduje ministerstvo či ministr), toliko se seznamují s podklady a doporučují řešení, které je vodítkem pro orgán, který ve věci rozhoduje, a také s návrhem komise se nemusí ztotožnit.

37. Podle § 8a odst. 1 InfZ v rozhodném znění *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
38. Podle § 8a odst. 2 InfZ v rozhodném znění *povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*“.
39. Soud se v dané věci ztotožňuje s úvahou správních orgánů, že osoby, které jsou členy hodnotících komisí, a nemají upravené právní postavení zákonem, nelze považovat za osoby ve smyslu citované právní úpravy. Nejsou to osoby veřejně činné, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy. Jejich údaje (jméno a příjmení) není žalovaný povinen podle § 8a odst. 2 InfZ poskytnout.
40. K testu proporcionality ohledně poskytnutí požadované informace soud pro stručnost odkazuje zejména na str. 7 a násl. rozhodnutí povinného subjektu, kde se touto úvahou povinný subjekt zabýval.
41. Ze shora uvedeného je zřejmé, že při střetu práva žalobce na informace s jinými chráněnými zájmy (zde s právem na soukromí osob, které jsou členy hodnotících komisí) při uplatnění tzv. principu proporcionality (testu veřejného zájmu), se poměří odůvodněnost veřejného zájmu na zveřejnění požadované informace s důvody, které naopak informaci chrání a ze zveřejňování ji vylučují (ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02). V daném případě dospěl soud k závěru, že ochrana požadované informace, která se týká znalosti jmen osob v komisích ad hoc vytvořených jako pomocné odborné orgány ministra či náměstka příslušné sekce, bez pravomoci rozhodovat ve veřejnoprávních věcech, převáží nad individuálním právem společnosti Kverulant.org o.p.s. Ohledně principu potřeby, podle kterého je povoleno použití pouze nejšetrnějšího (ve vztahu k dotčeným základním právům a svobodám) z více možných prostředků, soud konstatuje, že žalobce je soukromou osobou a soud považuje ochranu nezveřejnění požadované informace za odpovídající důvodům uvedeným v napadeném rozhodnutí, resp. rozhodnutí povinného subjektu. Jinými slovy převažuje veřejný zájem informaci nezveřejnit nad individuálním právem žalobce s informací disponovat a využít ji (aby se žalobce mohl zabývat otázkou možné podjatosti člena komise, aby žalobce mohl zjistit a posoudit, zda má komise dostatečný počet členů, či aby zjistil, zda mají členové komise potřebnou odbornost (viz bod 14. na str. 3 rozkladu žalobce). Při poměření dvou v kolizi stojících chráněných zájmů v otázce veřejného zájmu na znalosti požadované informace se soud přiklonil k žalovanému, neboť právo na neposkytnutí informace v souvislosti s bezpečnostním hlediskem stran ochrany soukromí takových osob, popř. jejich vydíratelnosti či šikany, je třeba upřednostnit. Nelze ani pominout, že pokud by jejich jména jako nezávislých odborníků byla (i opakovaně) zveřejňována, mohli by odmítat se členy komisí stát, což v konečném důsledku by mohlo směřovat až k ochromení státní správy. Obdobně je uvedeno na str. 7 - 9 rozhodnutí povinného subjektu a současně str. 4 - 5 napadeného rozhodnutí. Právo na přístup žalobce k informaci požadované podle zákona o informacích, které žalobce označuje za základní právo, nemůže v daném případě převážet nad právem ochrany informace v kontextu ochrany osob členů komisí.
42. Rozhodnutí povinného subjektu i napadené rozhodnutí obsahují shora uvedené úvahy (k testu proporcionality i správního uvážení) v takovém rozsahu, že soudy umožnily jejich přezkum. Rozhodnutí obou stupňů správních orgánů soud s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení posuzoval jako celek a neshledal nedostatečnost či nepřezkoumatelnost, která by vyloučila možnost věcného posouzení žalobních bodů. Soud

neshledal, že by hodnocení bylo v rozporu se zákonnou úpravou vztahující se k posuzované věci.

43. Soud shrnuje, že v posuzovaném případě správní orgány odůvodnily odmítnutí poskytnutí požadované informace v dostatečné míře a v právě projednávané věci bylo na místě omezit poskytnutí informace žalobci, resp. ji zveřejnit, v souladu s výlukami uvedenými v InfZ.

44. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

45. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu